

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Y.H.**, nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, v České republice bytem ..., *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne **21. 10. 2015**, čj. **MV-123352-8/SO/sen-2013**,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 20. 11. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21. 10. 2015, čj. MV-123352-8/SO/sen-2013, kterým bylo dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), jako opožděné zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 15. 8. 2013, čj. OAM-69919-12/DP-2012 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým byla zamítnuta žalobcova žádost dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu*“).

cizinců“), o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Žalobce v žalobě požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

[III] Žaloba

Žalobce namítal, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu. Zároveň namítal porušení § 3 správního řádu a také uváděl, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, je v rozporu s obsahem § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy § 2, § 3 a § 4 správního řádu. Žalobce byl toho názoru, že došlo k zásahu do žalobcova ústavně garantovaného práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce předně namítal, že žalovaná nesprávně a v rozporu se zákonem zamítla odvolání podané zmocněnou zástupkyní žalobce, paní L.H., s tím, že bylo podáno opožděně. Odvolání proti napadenému rozhodnutí žalované bylo dle názoru žalobce podáno včas a za dodržení zákonné lhůty, a to hned z několika důvodů, které žalobce uvádí níže.

Žalobce uvedl, že na podání ze dne 19. 8. 2013, jež jeho někdejší zmocněná zástupkyně L.H. podala dne 21. 8. 2013, je zapotřebí hledět jako na včasné podané odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 15. 08. 2013. Jakkoliv nebylo toto podání zmocněnou zástupkyní žalobce nijak nazváno, je třeba jej chápat v souladu se zákonným požadavkem obsaženým v § 37 odst. 1 správního řádu dle jeho skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno, tedy jakožto odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu. V tomto podání totiž zmocněná zástupkyně žalobce vyjadřuje žalobcův nesouhlas s tím, jak správní orgán prvního stupně ve věci postupoval.

Ve smyslu výše uvedeného nelze tedy než uzavřít, že žalovaná postupovala zcela v rozporu se zákonem, když k tomuto odvolání ze dne 21. 8. 2013 vůbec nepřihlížela. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tedy z výše uvedeného důvodu nikdy nemělo ani nabýt právní moci. Žalovaná se měla s tímto odvoláním a námitkami v něm obsaženými, stejně jako s námitkami obsaženými v pozdějších podáních označených jako odvolání, které měla považovat v souladu s § 37 odst. 1 za doplnění odůvodnění původního odvolání podaného 21. 8. 2013, meritorně vypořádat.

Žalobce dále namítal, že žalovaná nesprávně posoudila otázku, kdy a zda vůbec došlo k nabytí právní moci prvoinstančního rozhodnutí. Dle žalované nabylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně právní moci dne 14. 9. 2013. K tomuto datu dospěla žalovaná úvahou o doručení prvoinstančního rozhodnutí na základě fikce doručení ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu. Rozhodnutí bylo připravené k vyzvednutí poskytovatelem poštovních služeb na adrese zmocněné zástupkyně žalobce ode dne 19. 8. 2013, avšak zmocněná zástupkyně žalobce si jej nevyzvedla v desetidenní lhůtě, a tedy platí zde fikce doručení prvoinstančního

rozhodnutí dne 29. 8. 2013 a od tohoto dne běžela lhůta 15 dní pro podání odvolání, které tak bylo možné včasné podat do 13. 9. 2013 včetně.

S výše uvedenou úvahou žalobce nesouhlasil. Především namítal, že prvoinstanční správní orgán měl postupovat ve smyslu § 20 odst. 1 správního řádu. Vzhledem k tomu, že zmocněná zástupkyně žalobce nepožádala správní orgán o doručování na adresu pro doručování, měl správní orgán doručovat na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na adresu jejího trvalého pobytu, do místa podnikání, nebo prostřednictvím veřejné datové sítě. Pokud by i přesto nebylo možné písemnost doručit, měl se prvoinstanční správní orgán pokusit, v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů, jako jsou zejména zásada vstřícnosti a zásada dobré správy, doručit písemnost přímo žalobci za užití § 20 správního řádu. Správní orgán však použil jakožto adresu pro doručování adresu zmocněné zástupkyně, která vyplývala z plné moci žalobce. Plnou moc však nelze považovat za požádání o doručování na adresu v ní uvedenou.

Je navíc naprosto zjevné a nesporné, že se zmocněné zástupkyni žalobce prokazatelně nedařilo během řízení doručovat. Nejednalo se přitom vůbec o ojedinělý případ. Již vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim se zmocněné zástupkyni nepodařilo doručit, když tato zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 1. 7. 2013 a uložena do schránky dne 12. 7. 2013, nastoupila zde tedy fikce doručení. Situace, kdy během celého řízení je doručováno pouze fikcí ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu dozajista nelze považovat za žádoucí. Správní orgán tedy již tehdy mohl vytušit, že se zmocněné zástupkyni nedaří řádně doručovat a měl se pokusit v dalším průběhu řízení tyto nedostatky v doručování napříště odstranit. Správní orgán tak však neučinil a opět doručoval na adresu, na kterou se prokazatelně nedařilo doručovat, a to navíc v případě rozhodnutí ve věci samé, které bylo pro žalobce nepříznivé. Jak mohl již s ohledem na dosavadní průběh doručování v řízení správní orgán očekávat, rozhodnutí ve věci samé se nepodařilo řádně doručit, když toto bylo připraveno k vyzvednutí dne 19. 8. 2013 a nebylo vyzvednuto, dne 3. 9. 2013 pak bylo následně vhozeno do poštovní schránky. Správní orgán měl postupovat podle § 25 odst. 1 správního řádu a doručit rozhodnutí veřejnou vyhláškou, což však neučinil. Zároveň se mohl správní orgán pokusit doručit písemnost přímo žalobci ve smyslu § 20 správního řádu.

Žalobce dále namítal, že žalovaná postupovala v příkrém rozporu se zákonem, když se vůbec nevypořádala s námitkami uvedenými v odvolání, čímž zásadním způsobem porušila povinnosti odvolacího orgánu ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu.

Žalobce uvedl, že správní orgán prvního stupně zamítl jeho žádost podle § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců nezákonně, když k tomuto postupu vůbec nebyly splněny zákonné podmínky a správní orgán prvního stupně navíc zcela očividně vycházel z nedostatečně zjištěného stavu věci, tedy postupoval v rozporu se zásadou materiální pravdy, deklarovanou na zákonné úrovni v § 3 správního řádu. Důvodem zamítnutí předmětné žádosti bylo tvrzení, že žalobcem předložený dokument o zajištěném ubytování neodpovídá skutečnosti. Konkrétně se jednalo o prohlášení pana W. o uzavření smlouvy o ubytování

s žalobcem, a to v rámci objektu v ulici ... Žalobce poukázal na skutečnost, že toto prohlášení pana W. - prokazatelně vlastníka této nemovitosti, bylo opatřeno ověřeným podpisem a tedy nadáno jasnou presumpcí správnosti skutečností v tomto prohlášení uvedených. Správní orgán nikterak tyto skutečnosti nezpochybnil a rovněž nijak nedokázal, že by dohoda mezi vlastníkem objektu a účastníkem řízení nebyla naplňována. Pokud následně správní orgán tvrdí, že účastník řízení fakticky nebydlel na adrese, kterou měl hlášenou, a na které pobýval na základě řádně uzavřené smlouvy, musí tuto skutečnost prokázat a dostát své povinnosti vycházet z řádně zjištěného stavu věci. V takovéto situaci se správnímu orgánu případně nabízelo provést výslech účastníka řízení či ubytovatele. Správní orgán však na prokázání svých domněnek naprosto rezignoval, následně pak nezákonně rozhodl na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, a poškodil tak účastníka řízení. Jediný podklad, na základě kterého si správní orgán vytvořil konstrukci, že žalobce doložil do žádosti náležitost, jejíž údaje neodpovídali skutečnosti, je záznam pobytové kontroly zaslaný správnímu orgánu Policií ČR, který je správním orgánem naprosto nesprávně označován jako protokol. Tento přípis ze dne 15. 11. 2012 však nemůže být v žádném případě považován za protokol o pobytové kontrole, či jiných úkonech, které byly konány policií v místě bývalého bydliště účastníka řízení. O protokol se nejedná již z prostého důvodu, že naprosto nesplňuje zákonné požadavky kladené na protokol ve smyslu § 18 správního řádu. Správní orgán sice může tento přípis zaslaný mu Policií ČR jako protokol účelově označovat, což ovšem nic nemění na situaci, že přípis, který by mohl být považován maximálně za úřední záznam, nemá pro řízení důkazní hodnotu. Z tohoto záznamu navíc vyplývá, že v rámci pobytové kontroly, o které byl proveden tento záznam, byly prověřovány místa pobytu naprosto odlišných osob od žalobce. Samotná skutečnost, že by konkrétně žalobce na inkriminované adrese nebydlel, žádným způsobem prokázána nebyla. Žalobce tedy důrazně rozporuje skutečnost, že údaje, které uvedl v žádosti, by neodpovídaly skutečnosti.

Prvoinstanční správní orgán dále pochybil, když ignoroval zásadní zásadu správního řízení a nerozhodoval na základě stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí. Pokud by i bylo pravdou, že účastník řízení předložil náležitost, v níž uvedené údaje by neodpovídaly skutečnosti, jak tvrdí správní orgán, pak tento stav zde zcela jistě nebyl v době rozhodování o žádosti, neboť žalobce již na inkriminované adrese ..., dávno nebydlel, což žalobce řádně hlásil správnímu orgánu a rovněž do žádosti doložil, včetně náležitostí, které zákon vyžaduje. Poslední změnu adresy žalobce řádně nahlásil a do žádosti řádně doložil platnou nájemní smlouvu osvědčující tuto skutečnost. V době rozhodování o žádosti, měl tedy účastník řízení bez nejmenších pochyb řádně hlášené místo pobytu, kde skutečně pobýval a rovněž tyto skutečnosti do žádosti řádně doložil. Správní orgán tedy rozhodl naprosto nezákonně a v rozporu se zásadami, kterými je povinen se při svém postupu řídit, nehledě na naprostou nepřiměřenost takového rozhodnutí. Samotná povinnost správního orgánu rozhodovat dle stavu, který tu je v době rozhodnutí, není sice ve správním řádu explicitně zakotvena, ovšem jasně vyplývá implicitně z celého správního řádu, kdy tato povinnost správního orgánu je natolik zřejmá, že konkrétní zákonné ustanovení ani nevyžaduje. Skutečnost, že správní orgán musí rozhodovat věc dle stavu v době rozhodnutí, vyplývá nejen z rozhodovací praxe správních orgánů, ale rovněž i z judikatury správních soudů. Žalobce odkázal na rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, čj. 1 As 24/2011-79, zejména část IV. B. bod 25.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalované.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná k námitce, že podání ze dne 21. 8. 2013 je nutné považovat za odvolání, konstatovala, že podle § 37 odst. 1 správního řádu se podání posuzuje podle svého obsahu, nikoli označení. Z obsahu podání žalobce ze dne 21. 8. 2013 však vyplývá úmysl žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a doplnit spisový materiál, nikoli podat odvolání proti napadenému rozhodnutí. Až dne 16. 9. 2013 bylo podáno odvolání, které obsahuje konkrétní námitky proti napadenému rozhodnutí a svým obsahem splňuje charakter odvolání. Odvolání žalobce tudíž bylo podáno dne 16. 9. 2013, tj. po zákonné lhůtě pro jeho podání.

Žalovaná dále uvedla, že z plné moci udělené zmocněné zástupkyni žalobce paní L.H. vyplývá, že adresa ..., je nejen adresou trvalého pobytu zmocněné zástupkyně, ale též adresou kontaktní. Dále žalovaná podotkla, že zmocněná zástupkyně po celou dobu řízení neuvedla správnímu orgánu I. stupně jinou adresu pro doručování, což mohla učinit například i v rámci seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. S ohledem na uvedené nelze shledat, že napadené rozhodnutí nebylo účinně doručeno. Tvzení, že se zástupkyni žalobce nedařilo doručovat, žalovaná shledala jako nedůvodné, neboť přestože výzva k seznámení se spisovým materiálem byla doručena zmocněné zástupkyni na základě fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu, žalobce se k seznámení s podklady se svou zmocněnou zástupkyní dostavil.

Žalobce namítal, že se žalovaná nevypořádala s námitkami odvolání a nesplnila podmínky pro zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. K uvedené žalobní námitce žalovaná odkázala na stranu 2 napadeného rozhodnutí a znovu konstatovala, že v souladu s ustálenou judikaturou soudů, při zamítnutí odvolání z důvodu jeho opožděnosti, není nutné se vypořádávat s námitkami odvolání účastníka řízení, nýbrž pouze zkoumat, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, což žalovaná učinila a předpoklady neshledala.

Na závěr žalovaná uvedla, že napadené rozhodnutí není v rozporu s § 68 odst. 3, § 89 odst. 2, § 3, § 2 a § 4 správního řádu, § 174a zákona o pobytu cizinců ani čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. S ohledem na shora uvedené žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Jednání před krajským soudem

Zástupce žalobce při jednání před soudem dne 14. 6. 2017 setrval na svých dosavadních tvrzeních. Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila.

[V] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 7. 11. 2012 podal žalobce u prvostupňového správního orgánu žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným než dosavadním účelem dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to za účelem podnikání. K žádosti mimo jiné přiložil plnou moc datovanou dne 7. 11. 2012, kterou žalobce zmocnil paní L.H. (s uvedením jejího data narození), aby ho zastupovala v celém řízení ve věci povolení, prodloužení, doplnění náležitostí žádosti dlouhodobého pobytu. Tato plná moc byla prvoinstančnímu správnímu orgánu podána spolu s žádostí o povolení dlouhodobého pobytu dne 7. 11. 2012. Z podané žádosti vyplývá, že žalobce do kolonky označené jako „adresa místa pobytu na území“ uvedl ... Na uvedené adrese byly provedeny pobytové kontroly, z nichž mimo jiné vyplývalo, že se zde nachází neobydlený dům, a na závěr bylo konstatováno, že dům slouží pouze jako fiktivní adresa pobytu cizinců za účelem obcházení zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně tedy žalobci dne 15. 8. 2013 zamítl předmětnou žádost dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců s tím, že žalobce k žádosti předložil náležitost, v níž uvedené údaje, podstatné pro posouzení žádosti, neodpovídají skutečnosti, tedy žalobce uvedl v žádosti adresu místa pobytu, která neodpovídala skutečnosti.

Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručováno na adresu obecné zmocněnkyně – paní H.L., Tato adresa byla v plné moci (viz výše) označena jako adresa trvalá i kontaktní. Dle údajů na doručence bylo rozhodnutí dne 19. 8. 2013 připraveno k vyzvednutí.

Podle § 24 odst. 1 správního řádu, jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Obecná zmocněnkyně si písemnost nevyzvedla, a tak ve smyslu tohoto ustanovení bylo prvoinstanční rozhodnutí doručeno dne 29. 8. 2013.

Dne 21. 8. 2013 podala zmocněná zástupkyně k poštovní přepravě přípis, ve kterém uvedla, že využila možnosti seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Poukázala

na průtahy žádosti a doložila další podklady k žádosti. Podání bylo prvoinstančnímu správnímu orgánu doručeno dne 22. 8. 2013.

Dne 16. 9. 2013 bylo obecnou zmocněnkyní k poštovní přepravě podáno další podání (prvoinstančnímu správnímu orgánu doručené dne 17. 9. 2013), které bylo označeno jako odvolání a v němž bylo mj. uvedeno, že žalobce v době pobytové kontroly pracoval u Prahy a následně změnil bydliště, což nahlásil. Dále namítal, že na území ČR pracuje legálně, platí daně a správní orgán I. stupně dělá neoprávněné průtahy v žádosti.

Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla odvolání podle § 92 odst. 1 správního řádu jako opožděné. Uvedla, že žalobce byl oprávněn podat odvolání do dne 13. 9. 2013 včetně. Vzhledem k tomu, že žalobce podal odvolání až dne 16. 9. 2013, tj. po zákonné lhůtě pro jeho podání, nabylo prvostupňové rozhodnutí dne 14. 9. 2013 právní moci.

Soud o žalobních bodech uvažil následovně.

Stěžejním pro rozhodnutí soudu se stal rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, čj. 5 As 111/2011 - 87 (všechny rozsudky kasačního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), v němž byl mj. vyjeven následující závěr: „(...) *V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, publikovaný pod č. 287/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, též rozsudky zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112, ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 -111, ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 – 75.“.*

Soud proto obrátil pozornost na přezkoumání správnosti názoru žalované o opožděnosti žalobcova odvolání.

Žalobce namítal, že na přípis podaný dne 21. 8. 2013 je nutné hledět jako na včas podané odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí (žalobcovu argumentaci k tomu viz výše).

Soud se s tímto názorem neztotožnil.

Dle § 37 odst. 1 věty druhé správního řádu, podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.

Přípis datovaný dne 19. 8. 2013 a podaný dne 21. 8. 2013 obsahuje, krom označení účastníka řízení, tento text: „Dne 25. 7. 2013 zmocněná zástupkyně využila možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, v žádosti p. H.Y. nechyběly žádné doklady, účastník řízení má za to, že správní orgán dělá neoprávněné průtahy žádosti. Pokud

má výhradu, ať napíše konkrétně. Tím, že nerozumí požadavkům správního orgánu, dokládá – platební výměr finančního úřad, bezdlužnost OSSZ, vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2012 – 2013.“ Výše uvedené podání je žalobcem charakterizováno jako blanketní odvolání, které bylo podáním ze dne 16. 9. 2013 doplněno o další odůvodnění.

Krajský soud konstatuje, že odvolání je podáním, které je třeba posuzovat optikou uvedenou v § 37 odst. 1 věty druhé správního řádu. Čili, je třeba se jím zabývat z hlediska jeho skutečného obsahu. Dle přesvědčení soudu však z obsahu onoho podání nelze v žádném případě dovodit, že by se mohlo jednat o odvolání (ani blanketní). Podání ani náznakem neobsahuje projev nesouhlasu s prvoinstančním rozhodnutím, žádost o jeho přezkoumání, zrušení nebo nahrazení jiným rozhodnutím. Naopak, z podkladů ve spisu je patrné, že žalobce měl možnost seznámit se s podklady pro vydání prvoinstančního rozhodnutí, což také prostřednictvím své zástupkyně učinil (dne 25. 7. 2013, jak sám uvádí). Obsah podání datovaného dne 19. 8. 2013 jednoznačně svědčí pro závěr, že žalobce se jím, v logické návaznosti, vyjadřuje k podkladům pro vydání rozhodnutí a současně je doplňuje.

Podání rovněž obsahuje výhradu, kterou žalobce v postavení účastníka řízení namítá neoprávněné průtahy v řízení o jeho žádosti ze strany správního orgánu. Ani tato argumentace nesvědčí o tom, že by žalobce brojil proti prvoinstančnímu rozhodnutí nebo projevoval svou vůli o jeho přezkum. Pouze se dovolává odstranění tvrzených průtahů v řízení. Ergo, soud hodnotil podání datované dne 19. 8. 2013 a podané k poštovní přepravě dne 21. 8. 2013 podle jeho skutečného obsahu a **nedospěl k závěru, že by se mohlo jednat o kvalifikované odvolání.** To bylo podáno až dne 16. 9. 2013.

Žalobce dále namítal, že žalovaná nesprávně posoudila otázku, kdy a zda vůbec došlo k nabytí právní moci prvoinstančního rozhodnutí s tím, že v průběhu správního řízení bylo nesporné, že se žalobcově zástupkyni prokazatelně nedařilo během řízení doručovat.

Dle § 33 odst. 4 správního řádu, jestliže se nedaří doručovat písemnosti zmocněnci, postupuje se podle § 32 odst. 2 písm. d) nebo § 32 odst. 3 a účastník se o tomto postupu, jakož i o obsahu písemnosti vyrozumí.

Podle § 20 odst. 1 věty první správního řádu, fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena.

Dle § 19 odst. 3 část věty před středníkem správního řádu, nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení.

Soud k věci uvádí, že žalobce byl po celou dobu správního řízení zastupován svou zástupkyní dle plné moci ze dne 7. 11. 2012, kterou žalobce zmocnil paní L.H., aby ho zastupovala v celém řízení ve věci povolení, prodloužení, doplnění náležitostí žádosti dlouhodobého pobytu. Tato plná moc byla prvoinstančnímu správnímu orgánu podána spolu s žádostí o povolení dlouhodobého pobytu dne 7. 11. 2012. V plné moci je označena adresa zmocněnkyně N., **a to jako adresa trvalého pobytu a kontaktní adresa.**

Problematicke doručování písemností se mimo jiné věnuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, čj. 7 As 130/2012 – 29, který uvádí mj. toto: „(...) *O osobu, které se prokazatelně nedaří doručovat nebo která je neznámého pobytu, se nejedná tehdy, daří-li se jí doručovat, byť fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu z roku 2004. (...) Podmínkou fikce podle § 24 odst. 1 správního řádu z roku 2004 není, na rozdíl od předchozí právní úpravy, to, že se adresát v místě doručování zdržuje. (...) Postup předcházející nastoupení fikce podle § 24 odst. 1 správního řádu z roku 2004 oproti dřívější právní úpravě eliminuje závažné dopady případného pochybení poštovního doručovatele. Ten je totiž podle § 23 odst. 4 téhož zákona povinen i v případě, že se adresát na dané adrese dle jeho zjištění nezdržuje, vložit oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo. Adresát se tak může snáze a rychleji dovědět o neúspěšném doručení a svá práva v řízení účinněji chránit.*“.

Soud konstatuje, že prvoinstanční správní orgán splnil podmínky pro doručování dle správního řádu, neboť doručoval prvoinstanční rozhodnutí na adresu obecné zmocněnkyně žalobce (není zřejmé, že by žalobce v průběhu řízení před prvoinstančním správním orgánem učinil výslovnou žádost o doručování na jinou adresu) a při její nepřítomnosti na místě doručení jí zde bylo zanecháno oznámení o neúspěšném doručení písemnosti spolu s poučením, kde lze písemnost vyzvednout a s poučením o právních důsledcích nevyzvednutí písemnosti. Prvoinstanční rozhodnutí bylo žalobcově zmocněnkyni doručeno v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu desátým dnem ode dne, kdy bylo připraveno k vyzvednutí, tj. dne 19. 8. 2013. Z doručky vyplývá, že dne 3. 9. 2013 byla písemnost vložena do schránky. Žalovaná doručovala zmocněnkyni ve smyslu § 34 odst. 2 správního řádu, který stanoví, že písemnosti se doručují pouze zástupci, s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat.

Nelze souhlasit ani s námitkou, že v průběhu řízení bylo naprosto nesporné, že se zmocněná zástupkyni během řízení nedařilo prokazatelně doručovat. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán vyrozuměl zástupkyni o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž tento přípis byl sice doručen fikcí doručení dne 12. 7. 2013, avšak žalobce se k seznámení s podklady dostavil, tudíž je na místě se domnívat, že uvedené vyrozumění bylo doručeno. Soud má tedy za to, že z průběhu správního řízení (a současně s odkazem na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu) není zřejmé, že by zmocněná zástupkyně byla osobou, jíž se během řízení prokazatelně nedařilo doručovat. Nebylo tudíž nutné aplikovat § 33 odst. 4 správního řádu, tedy ustanovit opatrovníka nebo doručit veřejnou vyhláškou.

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že prvoinstanční rozhodnutí bylo doručeno v souladu se zákonem. Patnáctidenní lhůta k podání odvolání počala dle § 40 správního řádu běžet dne 30. 8. 2013 a uplynula dne 13. 9. 2013 (pátek). Jelikož žalobcovo podání datované dne 19. 8. 2013 a podané k poštovní přepravě dne 21. 8. 2013 nelze považovat za odvolání (argumentace soudu výše) a odvolání žalobce doručované prostřednictvím provozovatele poštovní licence a podané k poštovní přepravě dne 16. 9. 2013 nebylo podáno v zákonem stanovené lhůtě, se soud ztotožnil s rozhodnutím žalované, na základě kterého odvolání žalobce zamítla jako opožděné. Na základě závěrů Nejvyššího správního soudu uvedených v jeho rozsudku ze dne 27. 4. 2012, čj. 5 As 111/2011 – 87, se krajský soud ostatními žalobními námitkami již nezabýval.

[VI] Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[VII] Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

V Plzni dne 14. června 2017

Za správnost: Kovářiková

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu